

— Τί ἄλλο εἶναι;

— Νά, ὅλα αὐτὰ ποῦ βλέπεις, λέει ὁ ἀδερφός.

Καὶ τοῦδε ξένη τὸ κρεβάτι μὲ τὰ σανίδια καὶ τὸ στρῶμα, τὸ τραπέζακι μὲ τὸν καθρέφτη, τὸ περιτυλιγμένο μὲν ἔνα ξεθωριασμένο τοῦλι οὐρανί, ποῦ τὸ εἶχε τουαλέττα της, κάτι κάρδα κεντημένα ἐργόχειρά της, ἔνα παληὸν χαλάκι, μιὰ παληὴ καρέκλα, τὸ ποτῆρι, τὸ καμινέτο καὶ τὰ μπουκάλια μὲ τὰ γιατρικά, ποῦ εἶχαν ἀπομείνει στὸ σανίδι τοῦ παραθύρου, τὰ μπερντέδάκια τῶν τζαμιῶν καὶ τὴν ξυλένια κορνίζα τῆς κουρτίνας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ἡ μεγάλη ἀδερφὴ ἀπὸ τὴ μέσα πόρτα καὶ φώναξε:

— Κι' αὐτό! κι' αὐτό!

Βαστοῦσε ἔνα μπρούτζινο μενταλιὸν τῆς πεθαμμένης ποῦ εἶχε μέσα μιὰ μικρὴ φωτογραφία τῆς πειὸν ἀγαπημένης ἀδερφῆς της.

E. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

(1916)

Ἐκτίμησις μουσικοῦ ταλάντου

Ο Τενόρος (προσκληθεὶς τιμητικῶς εἰς τὴν ἑσπερίδα τῆς ὀψετλούντον Κυρίας Τρεζαντήηη). — Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, ότι σᾶς τραγουδήσω τὴ σερενάτα τοῦ Barbieri, ἀλλὰ εἶμαι τόσον βραχγὸς ἀπόψε . . .

* Η Κα Τρεζαντήηη. — Δὲν πειράζει . . . ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε νὰ μᾶς τραγουδήσετε, κάμετέ μας ἄλλο τίποτε νὰ περάσῃ ἢ ὥρα . . .